

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Lenkou Oulíkovou ve věci

žalobce: **N. D. H.**, nar. X
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky,
zastoupený advokátem Mgr. Markem Eichlerem,
sídlem Stanislava Kostky Neumanna 2052, 407 47 Varnsdorf,

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2176/2, Žižkov, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2021, č. j. CPR-9213-3/ČJ-2021-930310-V244,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl

Shodu s prvopisem potvrzuje: H. T.

jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Nymburk (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 23. 2. 2021, č. j. KRPS-287799-63/ČJ-2019-010025 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 a 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území států Evropské unie, v délce 1 roku od okamžiku, kdy uplyne doba stanovená k vycestování. Doba k vycestování byla stanovena v délce 30 dnů od právní moci rozhodnutí. Správní orgán I. stupně konstatoval, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

2. Žalobce uvádí, že správní orgány porušily § 3 a § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nedostály povinnosti zjistit náležitě stav věci bez důvodných pochybností a opomněly zjišťovat rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce. Současně porušily § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť nedbaly, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu a byly šetřeny zájmy žalobce.
3. Žalobce konkrétně namítá, že v jeho případě nebylo možné vydat rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť měl být považován za rodinného příslušníka občana České republiky, a totiž své nezletilé dcery E. S., narozené dne X, s níž správní orgán jednal jako s účastníkem řízení. Žalobce v souvisejícím trestním řízení, které bylo vedeno Policií České republiky v Nymburce, uvedl, že na dceru finančně přispíval do roku 2018, kdy ztratil kontakt s matkou a nevěděl, kam má posílat výživné. Z toho je zřejmé, že se žalobce o dceru přinejmenším finančně staral, když posílal matce výživné. Správní orgány nehodnotily, že matka byla následně ve výkonu trestu odnětí svobody a nebylo možné se s ní spojit. Skutečnost, že matka nezletilé je drogově závislá a byla ve výkonu trestu odnětí svobody, neznamená, že by žalobce nebyl otcem, a tedy rodinným příslušníkem nezletilé dcery.
4. Žalobce dále namítá, že správní orgány v rozporu s § 174a nezhodnotily veškeré aspekty nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí o vyhoštění. Správní orgány nikterak nehodnotily, že žalobce uvedl, že žije s adoptivní matkou a adoptivním bratrem, který je občanem České republiky. V případě provedení pobytové kontroly by přitom bylo zjištěno, že s nimi skutečně pobývá a že je nutné je zohlednit v rámci posouzení přiměřenosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Správní orgány na základě svých domněnek bagatelizovaly vztah žalobce s adoptivní matkou a bratrem, s nimiž žalobce řadu let žije, aniž provedly šetření, zda nebude vyhoštění žalobce nepřiměřeným zásahem vůči adoptivní matce a adoptivnímu bratrovi.
5. Žalobce též vytýká správním orgánům, že nikterak neodůvodnily, proč zkrátily stanovenou lhůtu k vycestování z původních 50 dnů na 30 dnů, čímž založily nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Žalobce uvádí, že dosud nemá nový cestovní doklad, zcela absentují lety do domovského státu, neboť Vietnam z důvodu pandemie Covid-19 uzavřel hranice, a pro návrat je třeba povolení vietnamské ambasády, která je však uděluje pouze osobám s krátkodobými vízy či starým a nemocným. Je tak nemožné, aby se žalobce ve stanovené lhůtě dostal do domovského státu.

6. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby a odkazuje na napadené a prvostupňové rozhodnutí a spisový materiál. V řízení o správním vyhoštění bylo zjištěno naplnění předpokladů pro vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodů 4 a 9 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný má za to, že se dostatečně a přezkoumatelným způsobem vypořádal s otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce.
7. Při jednání soudu setrval žalobce na svém procesním stanovisku, žalovaná se z jednání omluvila.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

8. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas ve lhůtě dle § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Žaloba je tedy věcně projednatelná.
9. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

10. Soud ze správního spisu zjistil, že rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend, ze dne 24. 1. 2019, č. j. KRPU-221359-13/ČJ-2017-040026, byla žalobci uložena povinnost opustit území České republiky podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců a podle § 50a odst. 4 zákona o pobytu cizinců mu byla stanovena doba k opuštění území v délce 60 dnů od jeho převzetí. Rozhodnutí žalobce převzal dne 29. 1. 2019, dle vyznačené doložky nabylo rozhodnutí právní moci dne 14. 2. 2019. V odůvodnění je uvedeno, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně ode dne 27. 10. 2017 a že rozhodnutí o správním vyhoštění by bylo nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života, neboť žalobce zde chce pobývat, aby mohl vyživovat svou dceru, která je občanskou České republiky, a vzhledem k délce pobytu v České republice si zde nepochybně vytvořil kulturní a sociální vazby. Rozhodnutí o povinnosti opustit území správní orgán vyhodnotil jako přiměřené z hlediska dopadů do soukromého a rodinného života žalobce.
11. Žalobce se dne 21. 10. 2019 dostavil ke správnímu orgánu I. stupně s tím, že na území České republiky pobývá neoprávněně a chce svou situaci řešit. Kontrolou cestovního dokladu č. N132775 správní orgán I. stupně zjistil, že žalobce nemá platné povolení k pobytu. Z otisku vstupního razítka z letiště Frankfurt nad Mohanem vyplývá, že naposledy vstoupil do schengenského prostoru dne 20. 3. 2017 a dosud z něj nevycestoval. Lustracemi v evidencích bylo mimo jiné zjištěno, že na žalobce bylo vyhlášeno pátrání ve věci přečinu zanedbání povinné výživy.
12. S žalobcem bylo téhož dne zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění a byl vyslechnut za přítomnosti tlumočnicka vietnamského jazyka a svého právního zástupce. Žalobce vypověděl, že je ženatý a má tři děti. Ve Vietnamu má manželku N. T. S. a dvě děti, čtyřletou dceru H. N. Q. a dvouletého syna H. N. T. Jeho třetím dítětem je dcera E. S., narozená dne X. Ve Vietnamu bydlí ve společné domácnosti s rodiči, manželkou a dětmi v rodinném domě ve vlastnictví rodičů v X. Trvalé bydliště ve Vietnamu žalobce považuje za bezpečné. Do České republiky přijel žalobce v roce 2009 na základě platného

cestovního dokladu a povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, poslední platné vízum měl žalobce do 27. 10. 2017, poté byl v České republice neoprávněně. Dne 9. 11. 2017 se dostavil na policii v Ústí nad Labem, aby svou situaci řešil. Byla mu uložena povinnost opustit území, proti rozhodnutí se odvolal. K dotazu uvedl, že si je vědom toho, že po podaném odvolání bylo dne 24. 1. 2019 vydáno nové rozhodnutí, jímž mu byla uložena povinnost opustit území a stanovena doba k vycestování, rozhodnutí mu bylo doručeno. V době stanovené tímto rozhodnutím nevycestoval, neboť má v České republice adoptivní matku P. T. N., narozenou X, která má v České republice trvalý pobyt a se kterou žalobce žije ve společné domácnosti, vypomáhá jí v domácnosti a ona mu vypomáhá finančně. K dotazu uvedl, že skutečnost, že jde o adoptivní matku, není schopen doložit žádnou listinou. Je mu známo, že po uplynutí lhůty k vycestování pobývá v České republice neoprávněně a že svým neoprávněným pobytem v České republice porušuje právní předpis. Dále k dotazu uvedl, že nemá žádné platné pobytové oprávnění na území členského státu Evropské unie a v České republice ani v Evropské unii s ním není vedeno žádné řízení o udělení pobytového oprávnění. Po dobu pobytu v České republice podnikal jako elektrikář, nyní jen vypomáhá v domácnosti své tzv. adoptivní matce. Prostředky k obživě na území České republiky si opatroval v době oprávněného pobytu podnikáním, nyní od adoptivní matky. Uvedl, že nemá sjednáno zdravotní pojištění, disponuje finančními prostředky potřebnými k dalšímu pobytu i vycestování z území. K dotazu na osoby blízké v České republice žalobce uvedl, že zde má adoptivní matku, jejího syna N. A. P., nar. 22. 9. 1987, který je státním příslušníkem České republiky, a dceru E., která má české občanství. K dotazu, jak se stará o svou dceru, vypověděl, že na dceru platil výživné ve výši 1 000 Kč a více do roku 2018, výživné platil poštovní poukázkou. Vzhledem k tomu, že matka byla nekontaktní, nemohl být s dcerou ve spojení, matka je navíc drogově závislá. Před rokem 2017 si dceru bral na vycházky a navštěvoval ji, od začátku roku 2017 ji neviděl, neboť její matka si našla nového přítele. K dotazu dále uvedl, že ve Vietnamu se má kam vrátit, neboť tam má celou svou rodinu, a to manželku, děti a rodiče. K dotazu uvedl, že rozhodnutí o správním vyhoštění by bylo nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života, neboť tu má adoptivní rodinu a dceru, ke které má vyživovací povinnost. K dotazu, proč neplnil svou vyživovací povinnost, uvedl, že matka nebyla kontaktní. Doplnil, že mu v létě 2018 sdělila, že nechala udělat test DNA, podle něhož není otcem nezletilé. K dotazu, zda je rodinným příslušníkem občana Evropské unie nebo České republiky, zda žije s občanem Evropské unie ve společné domácnosti nebo se ze zdravotních důvodů nedokáže bez osobní péče občana Evropské unie o sebe postarat, uvedl, že dle rodného listu je otcem české občanky, dle sdělení matky jím údajně není. Dále žalobce uvedl, že je zdravý, s ničím se neléčí, i jeho věk mu umožňuje žít plně v místě rodného bydliště a může kdykoli odcestovat, Vietnam je jeho rodnou zemí a chce se tam vrátit. Ve Vietnamu mu nehrozí žádné mučení, nelidské ani ponižující zacházení ani trest nebo vážné nebezpečí. Současně k dotazu na překážky, které mu brání ve vycestování, uvedl adoptivní rodinu a dceru.

13. Součástí správního spisu je výpis z cizineckého informačního systému, fotokopie cestovního dokladu žalobce č. N132775, rozsudek Okresního soudu v Děčíně ze dne 26. 10. 2016, č. j. 7 Nc 2302/2016-26, jímž byla nezletilá E. S. svěřena do péče matky a žalobci uložena povinnost platit výživné ve výši 1 000 Kč měsíčně, rodný list E. S., narozené dne X, v němž je jako otec uveden žalobce, a úřední záznam ze dne 13. 11. 2019, podle něhož se žalobce dostavil dne 25. 10. 2019 na Obvodní oddělení Děčín-Podmokly, kde předložil doklad o uhrazení celé dlužné částky výživného, čímž využil oprávnění dle §

197 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, a věc byla dle § 159a odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů, odložena.

14. Správní orgán I. stupně vydal dne 26. 2. 2020 rozhodnutí č. j. KRPS-287799-36/ČJ-2019-010025, jímž žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 a 9 zákona o pobytu cizinců uložil správní vyhoštění a stanovil dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území států Evropské unie, v délce 1 roku. Doba k vycestování byla stanovena v délce 50 dnů od právní moci rozhodnutí.
15. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž namítl porušení § 120a zákona o pobytu cizinců, neboť nebylo zpracováno závazné stanovisko, zda žalobce může opustit území. Dále namítl, že správní orgán I. stupně vyšel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, neboť se nedostatečně vypořádal s „adoptivní“ rodinou žalobce, kdy mohl vyslechnout adoptivní matku a bratra, ve vztahu k němuž žalobce podal žádost o povolení k přechodnému pobytu. Pokud je žalobce skutečně závislý na své „adoptivní“ rodině, což uvedl při svém výslechu, byl správní orgán povinen vztah dostatečně posoudit, a pokud tento vztah odmítl, měl přesvědčivě vysvětlit, proč tak učinil. Dále žalobce namítl, že nebylo řádně doručováno matce nezletilé E., která byla ve Vazební věznici Teplice, a správní orgán nezjistil, zda nebyla nezletilá svěřena do péče jiné osoby. Správní orgán měl předně zvážit uložení povinnosti opustit území, kdy žalobce žije v České republice 11 let, má zde „adoptivní“ rodinu a dceru. Správní orgán nedostatečně posoudil zásah do soukromého a rodinného života žalobce.
16. Žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 8. 2020, č. j. CPR-16980-3/ČJ-2020-930310-V248, výše uvedené rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení, neboť si správní orgán I. stupně nevyžádal závazné stanovisko k možnosti vycestování dle § 120a zákona o pobytu cizinců, neboť Vietnamská socialistická republika není uvedena ve vyhlášce č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců.
17. Ministerstvo vnitra v závazném stanovisku ze dne 14. 9. 2020 dle § 120a zákona o pobytu cizinců shledalo, že vycestování žalobce do Vietnamské socialistické republiky je možné. Žalobce byl vyrozuměn o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, které nevyužil. Zákonné zástupkyni E. S. bylo vyrozumění doručeno dne 9. 2. 2021.
18. Dne 23. 2. 2021 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno v odstavci 1 tohoto rozsudku. Správní orgán I. stupně konstatoval, že žalobce přijel do České republiky poprvé v roce 2009 na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, pobyt si následně opakovaně prodlužoval do roku 2016. Na území schengenského prostoru vstoupil naposledy dne 20. 3. 2017. V té době měl podánu žádost o povolení k pobytu za účelem sloučení rodiny s dcerou E. S., na jejímž základě pobýval v České republice oprávněně do 27. 9. 2017. Pobyt nebyl žalobci udělen a byl mu vystaven výjezdní příkaz s platností do 26. 10. 2017, který žalobce nerespektoval, a poté pobýval v České republice neoprávněně. Žalobce následně nerespektoval ani lhůtu k vycestování, která mu byla stanovena rozhodnutím o povinnosti opustit území, po jejímž uplynutí pobýval na území České republiky od 31. 3. 2019 neoprávněně. Žalobce si byl svého protiprávního jednání i jeho možných důsledků vědom. Dále správní orgán I. stupně poukázal na to, že žalobce porušil povinnost platit výživné stanovenou rozsudkem Okresního soudu v Děčíně a v době svého pobytu na území České republiky neměl sjednáno zdravotní pojištění, ač k tomu byl povinen. Správní orgán I. stupně uzavřel, že

žalobce naplnil důvod pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, neboť pobýval na území České republiky neoprávněně, a současně naplnil též bod 9 uvedeného ustanovení, neboť opakovaně porušil právní předpisy. Správní orgán I. stupně poukázal na to, že žalobce má v domovském státě manželku a dvě děti a místo svého trvalého pobytu ve Vietnamu považuje za bezpečné a nehrozí mu po návratu žádné nebezpečí, přičemž sám při své výpovědi uvedl, že se za svou rodinou chce vrátit. Žalobce má dostatečné finanční prostředky k vycestování. Správní orgán I. stupně neshledal, že by rozhodnutí o správním vyhoštění představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce dle § 174a zákona o pobytu cizinců, a to ani s ohledem na dceru E. a „adoptivní“ rodinu žalobce v České republice. Tvzení žalobce o tom, že rozhodnutí o správním vyhoštění by bylo nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života s ohledem na nezletilou dceru a „adoptivní“ rodinu správní orgán vyhodnotil jako účelové. Pokud jde o dceru, správní orgán I. stupně konstatoval, že ačkoli je žalobce zapsán jako otec, neudrzuje s dcerou žádný vztah, nezletilá žije společně s matkou v Děčíně, žalobce s ní nevede společnou domácnost, nestýká se s ní a nenavštěvuje ji. Žalobce ani řádně nehradil soudem stanovené výživné a byl vyhlášen v celostátním pátrání jako podezřelý z přečinu zanedbání povinné výživy. Žalobce není rodinným příslušníkem občana Evropské unie, neboť o dceru nepečuje. Žalobce je zdravý, s ničím se neléčí, není tedy osobou, která by se ze zdravotních důvodů o sebe nedokázala postarat. Pokud žalobce uvedl, že v České republice žije s adoptivní matkou a adoptivním bratrem, a dne 18. 12. 2019 požádal o povolení k pobytu za účelem sloučení rodiny s adoptivním bratrem, správní orgán I. stupně poukázal na to, že „adopce“ je pouze na základě ústní dohody, není podložena žádným rozhodnutím či zákonnými listinami, žalobce není s těmito osobami v rodinném (příbuzenském) vztahu a nevznikla zde fikce pobytu na základě žádosti. Správní orgán I. stupně při posuzování přiměřenosti zohlednil, že žalobce na území České republiky porušuje právní předpisy opakovaně. Vzal v úvahu délku pobytu, kdy žalobce sice pobýval na území České republiky od roku 2009, pohyboval se však po celou dobu ve vietnamské komunitě a neovládá český jazyk. Poukázal na to, že žalobce má ve Vietnamu manželku a dvě vlastní děti a nic mu nebrání v návratu a soužití s jeho rodinou. Správní orgán I. stupně vzal v úvahu i věk a dobrý zdravotní stav žalobce. Dle názoru správního orgánu I. stupně si žalobce v České republice nevytvořil takové společenské či kulturní vazby, pro které by bylo třeba považovat dopady rozhodnutí za nepřiměřený zásah do jeho rodinného a soukromého života. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na spodní hranici 1 roku, kdy bylo zohledněno, že žalobce se dostavil ke správnímu orgánu I. stupně dobrovolně, s přihlédnutím k délce neoprávněného pobytu a dalším porušením zákonných povinností. Doba k vycestování byla stanovena dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, kdy správní orgán vyhodnotil dobu 30 dnů jako přiměřenou k vyřízení všech náležitostí spojených s vycestováním. Správní orgán I. stupně uvedl, že předpokládá, že si žalobce v průběhu řízení po vydání prvního rozhodnutí opatřil platný cestovní doklad. Žalobce neuvedl a správnímu orgánu I. stupně nejsou známy žádné okolnosti, které by žalobci bránily ve vycestování.

19. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím svého zástupce blanketní odvolání, které přes výzvu nedoplnil.
20. O odvolání rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím. Uvedla, že dne 21. 10. 2019 bylo zjištěno, že žalobce v České republice pobývá neoprávněně bez platného pobytového oprávnění. Žalobci byla rozhodnutím ze dne 24. 1. 2019 uložena povinnost opustit území,

ve stanovené lhůtě však nevycestoval a nadále zde od 31. 3. 2019 pobýval neoprávněně. Správní orgán I. stupně po zrušení předchozího rozhodnutí odstranil žalovaným vytýkané pochybení a vyžádal si závazné stanovisko k možnosti vycestování, jímž bylo deklarováno, že vycestování žalobce je možné. Správní orgán I. stupně v rámci nového projednání provedl řízení v souladu se správním řádem a zákonem o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně si opatřil dostatečné podklady, v souladu s § 3 a § 50 správního řádu náležitě zjistil skutkový stav a zvážil veškeré skutečnosti, které vyšly v řízení najevo. V řízení bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce pobýval v České republice bez platného povolení k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, a opakovaně porušil právní předpis. Svým protiprávním jednáním naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodů 4 a 9 zákona o pobytu cizinců. Správní vyhoštění žalovaná hodnotila jako přiměřené vzhledem k opakovanému porušení pobytového režimu cizinců. Konstatovala, že správní orgán I. stupně posoudil přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobce dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, řádně se zabýval relevantními kritérii vymezenými v § 174a zákona o pobytu cizinců, žalovaná se s jeho posouzením ztotožnila a dospěla k závěru, že uložením správního vyhoštění na dobu 1 roku nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce a tato doba představuje adekvátní opatření vzhledem k okolnostem případu.

21. Součástí správního spisu je vyjádření matky E. S. S. S. ze dne 10. 2. 2021, v němž uvedla, že žalobce o nezletilou dceru nejeví zájem, věděl, že není biologickým otcem a zaplatil jí, aby byla uvedena v rodném listu. Nabízel jí další peníze, pokud mu zařídí vízum, což odmítla. Dále uvedla, že žalobce má platit 1 000 Kč měsíčně, naposledy zaplatil minulý rok v červenci dlužnou částku 19 000 Kč, od té doby nezaplatil a na nic, resp. na zprávy na facebooku nereaguje.

Posouzení žalobních bodů

22. Žalobce předně namítá, že v jeho případě nebylo možné aplikovat § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť je třeba jej považovat za rodinného příslušníka občana České republiky, neboť je otcem nezletilé dcery, o kterou se přinejmenším finančně staral a s níž správní orgán I. stupně jednal jako s účastníkem řízení.
23. Dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců se rodinným příslušníkem občana Evropské unie pro účely tohoto zákona rozumí jeho rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje. Podle odstavce 3 se ustanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie se použijí i na cizince, který je rodinným příslušníkem státního občana České republiky.
24. Pro naplnění podmínky obsažené v § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců nepostačí, že je žalobce otcem nezletilé, ale musí být kumulativně naplněna i podmínka skutečné péče o občana mladšího 21 let.
25. Do novely provedené zákonem č. 314/2015 Sb. znělo toto ustanovení tak, že se jedná o rodiče občana Evropské unie mladšího 21 let, kterého vyživuje a se kterým žije ve společné domácnosti. Podle důvodové zprávy k zákonu č. 314/2015 Sb. „*ustanovení § 15a odst. 1 písm. b) reaguje na rozsudek Soudního dvora ze dne 19. 10. 2004 ve věci C-200/02, Zhu a Chen, který se zabýval otázkou práva pobytu rodiče (příslušníka třetí země) nezletilého dítěte – občana Evropské unie na území členského státu. Konkrétně jde o případ, kdy nezletilý občan Evropské unie je závislý na výživě svého rodiče, který jej skutečně vychovává. [...] Oproti dosavadnímu znění ustanovení § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců již není jako podmínka*

uvedena společná domácnost, neboť ta není výslovnou podmínkou ani dle výše citovaného rozsudku. S ohledem na požadavek skutečné výchovy je akcentován faktický stav péče, tj. skutečné výchovy nezletilého občana Evropské unie, přičemž není vyloučeno, aby za rodinného příslušníka byl považován např. i rozvedený rodič, který se skutečně podílí na péči, resp. výchově dítěte. Nejde tedy o formální neexistenci či existenci rodičovské odpovědnosti, ale o to, zda jí v daném případě rodič skutečně vykonává, tedy zda skutečně pečuje o dotyčné dítě.“

26. Soud souhlasí s hodnocením správních orgánů, že žalobce není rodinným příslušníkem občana České republiky ve smyslu zákona o pobytu cizinců, tedy osobou, která by o nezletilou skutečně pečovala, jak vyžaduje § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Jak uvedl správní orgán I. stupně, žalobce s dcerou žádný vztah neudrží, nevede s ní společnou domácnost ani ji nenavštěvuje. To je v souladu s výpovědí žalobce, z níž vyplývá, že žalobce se s dcerou nevidal a nenavštěvoval ji od začátku roku 2017. Z obsahu správního spisu vyplývá, že dcera byla v péči matky. Ani v žalobě žalobce netvrdí a nedokládá, že by o dceru fakticky pečoval. Netvrdí ani, že by od začátku roku 2017, tedy po dobu více než 4 let jakkoli usiloval o udržení či zajištění styku s nezletilou dcerou Emou, např. formou úpravy styku či péče. Ještě v roce 2018 byl přitom s matkou v kontaktu v souvislosti s placením výživného. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 9. 2019, č. j. 4 Azs 238/2019-33, skutečnost, že rodič hradí výživné, nepostačuje k závěru, že by o dítě skutečně pečoval. S tímto náhledem se soud v posuzované věci ztotožňuje. V tomto případě navíc nebylo ani stanovené výživné hrazeno řádně, což rovněž žalobce nezpochybňuje. Skutečnost, že žalobce v roce 2018 ztratil kontakt s matkou (žalobce nedoložil, že by se o udržení kontaktu či další zasílání výživného neúspěšně snažil), ho přitom nezbavovala vyživovací povinnosti k nezletilé ani jeho rodičovské odpovědnosti (výživné mohl platit případně i do soudní úschovy a situaci mohl řešit například za pomoci opatrovnického soudu či orgánu sociálně-právní ochrany dětí). Soud proto shledal, že správní orgány nepochybily, jestliže na případ žalobce aplikovaly obecný režim správního vyhoštění, a nikoli režim určený pro rodinné příslušníky občanů Evropské unie, neboť žalobce neprokázal, že by o dceru skutečně pečoval ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Soud neshledal, že by v tomto směru správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav.
27. Soud se též neztotožnil s námitkou žalobce, že správní orgány nikterak nezohlednily, že žalobce uvedl, že na území žije se svou adoptivní matkou a adoptivním bratrem. Správní orgány, jejichž rozhodnutí tvoří jeden celek, vzaly toto tvrzení žalobce v úvahu. Poukázaly nicméně na to, že nejde o osoby v příbuzenském vztahu, adopce nebyla podložena žádnými listinami, přičemž tvrzení žalobce o nepřiměřeném dopadu rozhodnutí s odkazem na tento vztah a žádost o povolení k pobytu za účelem sloučení s „adoptivním bratrem“ podanou po zahájení řízení o správním vyhoštění hodnotily jako účelovou snahu vyhnout se správnímu vyhoštění, které s ohledem na další okolnosti, jež v souladu s § 174a zákona o pobytu cizinců zohlednily (mj. vědomé nerespektování povinností dle zákona o pobytu cizinců, věk a dobrý zdravotní stav, délku pobytu a nízkou míru integrace či silné rodiny vazby a zázemí v zemi původu, kde žijí manželka žalobce, jeho dvě malé nezletilé děti a rodiče) nevyhodnotily při délce doby 1 roku, po kterou nebude žalobci umožněn vstup na území členských států Evropské unie, jako nepřiměřený zásah do jeho rodinného a soukromého života.
28. Podle § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního

systemu smluvních států až na 5 let, pobývali-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn (bod 4), nebo porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí (bod 9).

29. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
30. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
31. Z ustálené judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) a navazující judikatury správních soudů vyplývá, že při posuzování přiměřenosti musí být brány v potaz zejména následující faktory: povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu; doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu cizince a chování cizince v průběhu této doby; délka pobytu cizince v hostitelském státě; rodinná situace cizince; počet nezletilých dětí a jejich věk; rozsah, v jakém by byl soukromý nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti) a věk a zdravotní stav dotčeného cizince (srov. zejména rozsudek ESLP Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku ze dne 31. 1. 2006, č. 50435/99, § 39; a rozsudek velkého senátu ESLP Üner proti Nizozemsku ze dne 18. 10. 2006, č. 46410/99, § 57-58).
32. Žalovaná, resp. správní orgán I. stupně, vzaly v úvahu všechna kritéria předvídaná zákonem o pobytu cizinců i judikaturou a navzájem je poměřily, přičemž vycházely z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Pokud jde o zjišťování skutečností týkajících se rodinného života žalobce v České republice, žalobce v průběhu správního řízení ke své „adoptivní rodině“ pouze uvedl, že žije od roku 2013 s adoptivní matkou, která má v České republice trvalý pobyt, již vypomáhá v domácnosti a ona mu vypomáhá finančně (do ukončení oprávněného pobytu podnikal, poté měl zajištěny prostředky k obživě od tzv. adoptivní matky), a dále pouze zmínil jejího syna, který má české občanství. Ačkoli uvedl „adoptivní matku“ jako důvod, pro který nerespektoval uloženou povinnost opustit území, nic bližšího ke vzájemnému vztahu netvrdil. Na základě výše uvedených tvrzení tak nebylo nezbytné vyslýchat uvedené osoby či provádět pobytovou kontrolu k ověření, zda žalobce bydlel na stejné adrese s těmito osobami. I pokud by správní orgány ověřily, že již dospělý žalobce žil od roku 2013 ve společné domácnosti s osobami, které fakticky vnímal jako svou „adoptivní matku a bratra“, byť z právního hlediska k adopci nedošlo a nešlo o jeho příbuzné (což žalobce nezpochybňuje), přičemž s „adoptivní matkou“ si vzájemně vypomáhali, soud souhlasí se správními orgány, že při zohlednění všech relevantních kritérií dle § 174a zákona o pobytu cizinců a judikatury nelze vyhoštění považovat za

nepriměřený zásah do soukromého a rodinného života. Z výpovědi žalobce neplyne, že by byl závislý na výživě poskytované „adoptivní matkou“, ani že by na něm byly tyto osoby závislé.

33. Správní orgány přitom musely zohlednit zájem státu na tom, aby zde pobývali pouze cizinci s platným povolením k pobytu či jiným titulem umožňujícím pobyt na území České republiky, a nikoli osoby, které svým jednáním opakovaně vědomě porušují zákon o pobytu cizinců a uložené povinnosti. Žalobce vědomě pobýval na území České republiky od roku 2017 bez platného víza, ač k tomu nebyl oprávněn, vědomě nerespektoval výjezdní příkaz vydaný v roce 2017 a ani následné opatření o povinnosti opustit území, které je přitom „*v podstatě nejmírnějším opatřením pro cizince neoprávněně pobývající na území ČR,*“ neboť na rozdíl od správního vyhoštění zde nejsou stanovena žádná negativní omezení do budoucna v podobě zákazu vstupu na území ČR po určitou dobu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018-35). Pokud snad měl žalobce v době vydání tohoto opatření za to, že jsou zde takové okolnosti, které odůvodňují nezbytnost jeho setrvání na území České republiky, měl možnost se bránit proti tomuto opatření, případně během doby k vycestování požádat o stanovení nové doby k vycestování. Žalobce však uloženou povinnost svévolně zcela ignoroval, navíc ani následně v řízení o správním vyhoštění neuvedl žádné konkrétní závažné okolnosti, které by mu v dočasném vycestování bránily. Je tak patrné, že mírnější opatření, které mělo žalobce přimět k legalizaci pobytu (která by mu umožnila v souladu s jeho výpovědí v roce 2017 lépe plnit vyživovací povinnost k dceři, neboť by tu mohl následně vykonávat výdělečnou činnost), ve vztahu k žalobci zcela selhalo, neboť území České republiky ani ve stanovené lhůtě neopustil. To bylo pak třeba vzít v potaz při hodnocení závažnosti dotčení veřejného zájmu. Byť správním vyhoštěním dojde k určitému zásahu do soukromého života žalobce, lze správní vyhoštění na dobu pouze 1 roku považovat za adekvátní reakci na porušení zákona o pobytu cizinců ze strany žalobce, u něhož předchozí mírnější opatření nenaplnilo svůj účel. Z hlediska rodinné situace žalobce pak nelze přehlédnout, že žalobce ve své výpovědi uvedl, že ve Vietnamu má *celou svou rodinu*, a to manželku, děti (tehdy ve věku dvou a čtyř let) a rodiče, a chce se tam vrátit, přičemž jeho zdravotní stav i věk mu umožňují žít plně v místě rodného bydliště, kde má zajištěné zázemí v rodinném domě rodičů, kde žijí i jeho manželka a děti. Je přitom nepochybně i v zájmu velmi malých nezletilých dětí žalobce ve Vietnamu, aby s nimi žalobce rozvíjel osobní kontakt, a to tím spíše, že tyto děti s manželkou žalobce vnímá jako svou rodinu. Žalobce má tedy velmi silné vazby na zemi původu. Správní orgány vzaly v úvahu i nezletilou dceru žalobce v České republice, se kterou ovšem žalobce několik let neudržíval faktický styk, nevidal ji a nenavštěvoval, pouze hradil výživné, a to nikoli řádně. Žalobce netvrdil, že by mu návrat do Vietnamu znemožnil plnit vyživovací povinnost. Nadto nelze přehlédnout, že žalobci byla dříve uložena povinnost opustit území namísto správního vyhoštění s tím, aby svůj pobyt v České republice uvedl do souladu se zákonem a mohl zde pak legálně pobývat za účelem práce a vyživovat nezletilou dceru, čehož ovšem žalobce nevyužil. Z hlediska ekonomických vazeb je třeba vzít v potaz, že dle své výpovědi v České republice podnikal jako elektrikář pouze po dobu oprávněného pobytu (následně mu prostředky k obživě měla poskytovat „adoptivní matka“). Žalobci vzhledem k produktivnímu věku a zdravotnímu stavu přitom nic nebrání opatřit si prostředky na živobytí vlastní prací, a to i v zemi původu. Správní orgány zohlednily i skutečnost, že přes relativně dlouhou dobu pobytu v České republice jsou společenské a kulturní vazby žalobce v České republice omezené, kdy žalobce se pohyboval ve vietnamské komunitě a dosud ani neovládl český

jazyk. Současně nelze přehlédnout, že žalobce svůj život v České republice již od roku 2017, tedy po dobu více než tří let, realizoval s vědomím neoprávněného pobytu. V kontextu všech okolností případu nelze na základě tvrzení žalobce v rámci podání vysvětlení ohledně společné domácnosti vedené s „adoptivní matkou a bratrem“ hodnotit správní vyhoštění na dobu 1 roku jako nepřiměřené ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Soud se tak ztotožnil se závěry správních orgánů, které ani na základě hodnocení přiměřenosti zásahu dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců neshledaly důvod pro neuložení správního vyhoštění. Správní orgány dostatečně zjistily skutkový stav v souladu s § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu a opatřily si dostatek podkladů, aby mohly rozhodnout o správním vyhoštění. Žalobce ani v žalobě neuvedl, jaké konkrétní relevantní okolnosti žalovaná opomněla zjistit. S ohledem na výše uvedené soud neshledal druhý žalobní bod důvodným.

34. Dále žalobce namítl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť správní orgány neodůvodnily zkrácení stanovené lhůty z původně stanovených 50 dnů na 30 dnů. Soud připomíná, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64, ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, či ze dne 7. 5. 2019, č. j. 7 As 362/2018-23).
35. Podle § 118 odst. 3 věty první zákona o pobytu cizinců se doba k vycestování stanoví v rozmezí 7 až 60 dnů.
36. Z prvního rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 26. 2. 2020 vyplývá, že správní orgán I. stupně při stanovení doby vycestování dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovil delší dobu v délce 50 dnů s ohledem na skutečnost, že dne 18. 12. 2019 skončila platnost cestovního dokladu žalobce. Správní orgán I. stupně současně vyšel z předpokladu, že žalobce již podnikl kroky k prodloužení platnosti cestovního dokladu. K této části rozhodnutí žalobce v odvolání neuplatnil žádné námitky. V prvostupňovém rozhodnutí správní orgán stanovil dobu k vycestování dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců do 30 dnů od právní moci, kterou vyhodnotil jako přiměřenou k vyřízení všech náležitostí spojených s nutností vycestování z území České republiky. Vyjádřil předpoklad, že žalobce si v průběhu správního řízení po vydání předchozího rozhodnutí opatřil cestovní doklad a nic mu nebrání ve vycestování. Žalobce v řízení neuvedl a správnímu orgánu nejsou známy žádné okolnosti, které by ve vycestování žalobci bránily. Nelze tedy souhlasit s žalobcem, že by stanovení kratší doby oproti předchozímu rozhodnutí postrádalo odůvodnění. Soud považuje dobu 30 dnů za obvyklou a v běžných případech dostatečnou pro to, aby cizinec mohl samovolně opustit území, aniž by k tomu musel být donucován. Ostatně též čl. 7 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí předpokládá lhůtu k dobrovolnému opuštění území do 30 dnů. Lze souhlasit se správním orgánem I. stupně, že z obsahu spisu ani vyjádření žalobce v průběhu správního řízení neplynou okolnosti, pro které by měla být tato lhůta nepřiměřeně krátká. Předpoklad správního orgánu I. stupně vycházející z toho, že žalobce měl dostatek času (více než rok) na to, aby si opatřil platný cestovní doklad, a že tedy takovým dokladem disponuje (a neporušuje svou povinnost pobývat na území pouze

s platným cestovním dokladem), lze považovat za racionální. Nelze přehlédnout, že žalobce ani v odvolání ve vztahu k délce doby k vycestování nevznášel žádné námitky, s nimiž by byl žalovaný povinen se vypořádat. Pokud žalobce v žalobě uvádí, že cestovní doklad nemá (což nedoložil), netvrdí a nedokládá, z jakého důvodu dosud nový cestovní doklad nemá a že není schopen si doklad pro vycestování ve lhůtě k vycestování opatřit. Nadto je třeba připomenout, že podle § 114 odst. 4 zákona o pobytu cizinců cestovní průkaz totožnosti k vycestování vydá policie rovněž cizinci, o jehož vyhoštění bylo pravomocně rozhodnuto a který nemá jiný cestovní doklad. Žalobce pak neoznačil ani žádné důkazy k prokázání tvrzení, že absentují, respektive že v době vydání napadeného rozhodnutí absentovaly jakékoli lety (tedy i nepřímé či repatriační) do Vietnamu z důvodu pandemie covid-19. Rovněž nedoložil své tvrzení o tom, že Velvyslanectví Vietnamské socialistické republiky nepovolí návrat pravomocně vyhoštěnému občanu Vietnamu do domovského státu. Soud tedy neshledal ani třetí žalobní bod důvodným.

37. K obecné námitce, že správní orgány porušily § 2 odst. 3 a 4, § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu, soud konstatuje, že ji nelze považovat za řádný samostatný žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní, tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované, skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. *„Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobkyně odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti“* (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Těmto požadavkům obecný odkaz na ustanovení správního řádu, který není nad rámec výše uvedených žalobních bodů podepřen konkrétními skutečnostmi či právní argumentací, nedostojí (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017-72). Soud se proto těmito námitkami dále samostatně nezabýval.

Závěr a náklady řízení

38. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žalobní body důvodnými a nezjistil ani žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
39. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 19. července 2021

Mgr. Lenka Oulíková, v. r.
soudkyně